

Onheilsparadijs

Door Sandra Heerma van Voss

Recensie Recensie | Vrijdag 09-12-2005 | Sectie: Kunst | Pagina: 17 | Sandra Heerma van Voss

Echt chique woonwijken hebben vaak iets onheilspellends. De huizen zijn er te schoon, de tuinen te aangeharkt, de auto's blinken te fel. En alles lijkt er op elkaar, alsof de bewoners heel hun zuur vergaarde vermogen hebben gestoken in het wegzuiveren van elke afwijking.

Precies die combinatie van luxe en doem weet kunstenaar Esther Janssen (Maastricht, 1976) te treffen in Opacity, een serie 'digital paintings' die ze maakte door een slim en creatief gebruik van computerprogramma Photoshop. Op elk van de zes werken die momenteel te zien zijn bij galerie Cokkie Snoei in Rotterdam is het raak: eerst word je verleid door een lieflijk, veilig tafereel, tot de perfectie ervan je bij de strot grijpt omdat je je realiseert dat er in dit paradijs niets leeft.

Zo is er een hypermoderne, luxe speeltuin in een wijk met plataanbomen en brede houten huizen met een schuin dak. Er is een villa met kerstversiering die oplicht in een grote, donkere tuin. Er is een geheel roze slaapkamer, met een keurig over het tweepersoonsbed getrokken donzen dekbed, een nachtkastje met een lampje en een fotolijstje en roze gordijnen rondom. Maar de speeltuin, de villa, het bed en zelfs het fotolijstje zijn leeg. Een mens zou de ijselijke harmonie meteen verstoren.

Het feit dat Janssen haar vormen en kleuren uit de computer haalt, doet aan de echtheid van haar taferelen vreemd genoeg niets af. Dat valt des te meer op als je de Opacity-serie afzet tegen wat er in de voorkamer van de galerie hangt: vier doeken van Peter Hoijmakers (Belfeld, 1968), die juist bij de gratie van hun 'echtheid' bestaan.

Het zijn grote portretten van mensengezichten, opgebouwd uit een wilde verzameling materialen: verf, textiel, kralen, spiegelend pakpapier, stukjes eierschaal. Ze zijn zwierig, uitbundig en geestig, en getuigen daarnaast van een maatschappelijk bewustzijn.

De zwarte man op The mystery of my lost identity (2005) wordt bedolven onder logo's van Shell, Coca Cola en Chiquita. Door zijn neus steekt een botje. Zijn huid bestaat uit honderden geschilderde vliegjes.

Bron: NRC Handelsblad 9 december 2005